

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682671072/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

og bruger Hammeren – og saaledes gaaer det fort, til en fremmed Haand slaar det sidste Hammerslag paa hans Liigkiste.

Da vi atter steg ud af Bjergene, skinnede Solen smukt over de unge Graner, hvor Regndraaberne laae, som Perler paa de lysegrønne Skud. Det var mig som jeg næsten aldrig havde seet noget venligere, end disse solbelyste Bjergsider og den klare Himmel, saa stor var Overgangen fra den sorte Grube til den sommerklare Natur.

En lille Sti førte os uden om *Goslar*. Der voxte høit Græs nede i Voldgraven og den tykke Stads Muur var næsten skjult bag Buske og Krat. Vi besteg der *der Zwingers*, et stort rundt Taarn fra Keiserens Tid. Murene ere 22 Fod tykke. I den første Etage havde man i den senere Tid lader dem sprænge, og saaledes faaet indrettet Beboelsesværelser i selve Muren. Øverst oppe var der en stor Sal, hvor Borgerne i *Goslar* pleiede at holde Bal og Lystighed. En stor Edderkop spandt sin Væv tæt ved Døren, og saae paa mig og en vindig Flue, der surrede mig om Næsen i det jeg kom ind. Ellers kan jeg ikke sige at denne sexbenede Væver var noget smukt Malerie paa Væggen, dog naar man tager ham poetisk kan han altid blive et Billede, der kan hænges op i mit Reise-Gallerie.

Edderkoppen

Kan Du mindes Dig, skjøen Flue! –
Her var Lys sat i Lampetter,
Engelskdands og Menuetter
Dandsed' blev i denne Stue.

Smaa og Store, Tykke, Smalle,
Svang sig her saa vel tilfredse,
Ogsaa Du fløi om i Kredse,
Og var smukkest af dem Alle.

Under Bjelken sad jeg stille,
Følte Hjertet i mig brænde.
– Nu har Lystigheden Ende,
Ingen Violiner spille.

Dandsen er Din bedste Glæde!
Jeg en Dandsesal har vævet,

See, det er jo, som den svæved!
Vil du Gulvet kun betræde.

Atter Lystighed og Gammen
Klinge skal i denne Stue.
Lette, ungdomsmuntre Flue,
Kom, saa vil vi dandse sammen!

Hovedkirken i *Goslar* er nedbrudt, kun et Capel staaer endnu, og i dette gjenmes Resterne af Kirkens fordums Herligheder. En gammel Kone førte os derind og gav Forklaring over disse Skatte. Tæt indenfor Døren var den hellige Christoffer afmalet i colosalsk Størrelse, hvor han stod i Vandet med Jesubarnet paa sine Skuldre. »Det var Folk den Gang!» sagde den gamle Kone, idet hun troede at »der grosser *Christophs* virkelig havde været saa lang og bred, som han her saae ud.

I en aaben Kiste laae en qvindelig Figur, formet i Sandsteen; det skulde være den skjønnede *Mathilde*, en Datter af Keiser *Heinrich* den III; hun var saa smuk, at hendes egen Fader forelskede sig i hende, hvorfor hun bad Gud, at han med eet vilde gjøre hende ret hæsliq; da meldte Fanden sig, og lovede at han skulde forvandle Faderens Kjærlighed til Had, naar hun vilde tilhøre ham for stedse. Hun indgik Contracten, paa den Betingelse, at dersom han ikke fandt hende sovende de 3 første Gange han kom til hende, da skulde hun være ham quit.

For at holde sig vaagen tog hun Silke og Naal, og broderede nu et kosteligt Klæde, medens hendes lille Hund *Qvedl* sad hos hende. Hver Gang hun faldt i Søvn, og Djævelen nærmede sig, gjøede strax det troe Dyr, og hun var atter vaagen og munter ved sit Arbeide. Da Djævelen saaledes saae sig narret og nu maatte opfylde sit Løfte, lod han sin hæsliqe Kloee gaae over hendes Ansigt, saa den smukt hvælvede Pande blev nedtrykt, og den kongelige Næse bred og flad, den lille Mund rev han ud til begge Ørene, og aandede paa de smukke Øine, saa de saae ud som Bly og Taage. Keiser *Heinrich* fik nu Afsky for hende, hun byggede sig et Abbedie, som hun efter den troe *Qvedl* kaldte *Qvedlingburg*, hvor hun selv var den første Abbedisse.

Den gamle Kone, der viiste os Steenbilledet, vidste ellers ikke ret, om det forestillede hende i hendes Skjønhedsdage, eller i den følgen-